

یاد بگیرید چه موقع اظهار نظر کنید و چه موقع نظرتان را برای خودتان نگه دارید

هر انسانی برای خودش اعتقاداتی دارد و عقاید هر کس برای خودش محترم است که البته به نظر من نه تنها برای خودش محترم است، دیگران نیز باید به عقاید آنها احترام بگذارند. این رفتار انسانی نیست که با حمله به اعتقادات و نظرات دیگران، آنها را تخریب کنیم.

همه ما عقاید و نظرات خاص خود را داریم. خوب تا این جا مشکلی وجود ندارد مشکل زمانی آغاز می شود که ندانیم چه وقت عقیده مان را ابراز کنیم و چه وقت آن را برای خودمان نگه داریم و سکوت کنیم. علت این که بیشتر مردم نمی دانند چه وقت باید سکوت کنند این است که فکر می کنند عقایدشان بسیار ارزشمند است.

زمانی شما مجاز به اظهار نظر هستید که از شما سوال شود و نظر شما را بخواهند. اگر از شما پرسیده شود، در این مورد نظرتان چیست؟ حالا می توانید اظهار نظر کنید، در غیر این صورت لطفا سکوت کنید.

عقیده و نظر شما نماینده شخصیت شما است. مراقب باشید مانند حرف های روزمره، از عقیده تان حرف نزنید. قرار نیست دهانتان را باز کنید و با هر آنچه بدون فکر قبلی بیرون می آید دیگران را موعظه کنید. شما:

- برای خودتان نظر و عقیده ای دارید که فقط در صورت پرسیدن آن را ابراز می کنید.
- یاد می گیرید همیشه به طور واضح، دقیق و درست اظهار نظر کنید.
- نظر خود را نه صرفا به عنوان یک عقیده بلکه به عنوان یک راه حل موثر مطرح می کنید

زمانی که عقیده تان را به عنوان یک واقعیت مطرح می کنید، به عنوان یک واقعیت قابل قبول نیز پذیرفته می شود. مثلا نگوئید: من فکر می کنم که ما باید در روش کاری خود تجدید نظر کنیم. بلکه بگوئید: ما باید در روش کاری خود تجدید نظر کنیم. یا نگوئید: به عقیده من ZX300 دستگاه خوبی است بلکه بگوئید ZX300 دستگاه خوبی است.

به طور کلی از به کار بردن عبارات ذیل پرهیز نمایید:

- من فکر می کنم
- من احساس می کنم
- به عقیده من

عقید و نظرات شما برای شما محترم است اما نباید انتظار داشته باشیم حتما نظرات ما را بپذیرند. دیگران در پذیرش نظرات شما حق انتخاب دارند و برای مخالفت با شما کاملا آزادند.